

o. Sigu. — flaber ogsaa overordentlig store Mansfælgigheder for Fremtiden. Vi blive derved end yderligere uforberedte paa en eventuel Krig, som kan komme hurtigere, end Noget tænker. Naar man negter de foreslaaede Foranstaltninger til Forsvarets Fremme, siger jeg: Vel, det kan være saa, at de Herrer kunne have en anden Opfattelse og mene, at det ikke er nødvendigt; men derved udsætter man sig for, at man, naar en Krig kommer, vil kunne blive overvunden, miste Landsdele eller maaske hele Landet; men man har dog endnu tilbage een Ting, og det er, at de enkelte Skibe, som findes i den danske Flaade, endnu kunne gaa ud og kæmpe med Ure, inden de blive overvundne, og man vil altsaa selv ved Regtelsen af alle de foreslaaede Forsvarsforanstaltninger endnu kunne have tilbage, at man med det Videt, man havde, kæmpede saaledes, at man vandt om ikke Beundring, saa dog det, at Modstanderne maatte sige, at man havde gjort, hvad man kunde. Men ved nu at negte Alt, hvad der hører til for at vedligeholde og paa passende Maade udruste de Skibe, der nu have, gaar man et Skridt videre; thi hvis Krigen skulde komme, maa vi da gaa ud med uhenigtsmæssige Skibe og forældet Materiel, og man kommer let til det næste Skridt, nemlig at Kampen paa Vandet med Marinens Skibe ikke faar det Udseende, som den burde have. Jeg forventer dog, at den Tid er meget fjern, selv om Alt skal visne, da Uren visner med. Selv Torpedobaadene negtes nu. Jeg mindes, at Ordsføreren for Majoriteten her har udtalt, at Torpedobaade saae man her noget anderledes paa; det var dog et Fremtidsbaaben osv., men iaar ere de strøgne i Bunke med alt det Andet. Det er forunderligt, at ikke Historien kan lære det danske Folk, at en af Hovedsagerne til vore Ulykker har været, at vi have været uforberedte. Jeg nævner dette særlig med Hensyn til Kanonerne til „Sjælland“ til Indøvelse af Mandfæbet. Vor Historie har i det Aarhundrede, hvori vi leve, gjentagne Gange aflagt Beviser for, at Mangel paa Uvelse hos Mandfæbet og Mangel paa virkelig Forberedelse have bevirket, at vi have lidt Nederlag. Hvis de ærede Medlemmer ville se paa Historien, ville de komme til Erkjendelse af, at f. Ex. i Aaret 1801 — jeg tager dette Aar, fordi vore Skibe da vare ude og afgjorde Hovedkampen — laa der Skibe i Defensionslinien, hvis Kanoner paa den ene Side ikke vare komne i Rappert, men laa paa Dækket, der var Skibe, paa hvilke Mandfæbet under Affæren puttede Kuglerne ind i Kanonerne for Krudtet, fordi det ikke var tilstrækkelig indøvet, og mang-

foldige Steder exercerede man Ratten før Slaget, fordi Mandfæbet ikke var indøvet. (Th. Nielsen: Da førte de jo en hæderlig Kamp dengang). Ja, men de tabte. — Med Hensyn til Grønlands Expedition vil jeg indskrænke mig til at nævne, hvad den høitærede Minister sagde, at den har der dog tidligere været givet noget Haab om, og ved forskellige Udtalelser, som ere faldne her i Salen (som ved forskellige offentlige Møder har der været givet et Slags Tilfagn eller Haab om, at denne Expedition skulde blive bevilget iaar. Jeg for min Del beklager meget, at den skal negtes; thi om end Uenigheden indadtil kan være saa stor, som den er i dette Dieblit, er det dog ønskeligt, at vi i det Mindste saa længe som muligt bevare udadtil den Plads, vi i Diebliffet have overfor Ulandet i Industri, Kunst og Videnskab, og derunder hører Expeditionen til Grønland. Jeg anser det for betydningsfuldt for Landets Anseelse, om vi ville sende Expeditionen derop og netop gøre det nu, fordi andre Nationer allerede have sendt en Expedition derop og eventuelt ville gjentage en saadan Expedition.

Tauber: Naar man hører de ærede Talere fra høire Side, navnlig de Militære, føler man sig paa en vis Maade uhyggelig ved disse Varsler om, hvad der kan forestaa vort Fædreland, naar man ikke følger alle deres Forslag. Nu, den Slags Tale er jo imidlertid bleven Skik i Danmark; og vi ere blevene saa vante til den, at den ikke gjør det Indtryk paa os, som den maaske ellers vilde gøre. Overfor disse Kassandra-paadomme, disse Varsler om, hvad der forestaar vort Fædreland af Rædsler, hvis vi ikke bevilge Bidrag af Statsmidlerne til den altopslugende Hydra, maa det være mig tilladt at møde op med nogle ganske tørre Tal. Det er Noget, som Kassandra ikke kan lide — Tal og Kassandraer, de to ere inkommensurable — men vi her høre jo ikke Alle til Kassandra-slægten, og maaske er der dog Noget, som ville foretrække Tal for Kassandra-taler. Hvad jeg navnlig kunde ønske at drage frem, er, hvorledes Rigsdagens militære Bevillinger vare det sidste Aar, da Høire havde Flertallet her i Thinget, det var i Finantsaaret 1871—72, altsaa paa Finantsloven for 1872—73. Det vil ikke være uden Interesse at kaste et lille Blik tilbage paa denne Finantsloov, og da vil man finde, at paa den var der paa § 22 til Krigsministeriet opført 4,050,392 Rdl. altsaa 8,100,000 Kr. med et rundt Tal. Til Marineministeriet var der opført 1,757,319 Rdl. eller 3,514,000 Kr. Under § 26, som dengang hed § 25, var til